

GLAGOLJAŠKO PJEVANJE U SVJETLU NEKIH NOVIH PODATAKA O GLAZBENOJ KULTURI U NOVOM VINODOLSKOM

SAŽETAK

Glagoljaško pjevanje u Novom Vinodolskom i danas je živa tradicija, premda osiromašena u repertoaru i u brojnosti pučanstva koje još pamti stariji repertoar i može ga prenositi novim generacijama. Na temelju magnetofonskih zapisa koji su nastali 1964., 1979. i 1983. godine, te njihovim transkripcijama, moguće je naslutiti slojevitost i uvjete opstajanja tog pjevanja pa se na temelju živih kontakata s nositeljima ove tradicije još uvijek može sagledati njezino puno značenje za pučanstvo Novog Vinodolskog. U prošlosti se možemo osloniti na notne zapise, sabrane pretežno u Kuhačevoj ostavštini kao i u dokumentaciji Staroslavenskog zavoda (zapisi Lujze Kozinović) iz razdoblja od sredine 19. stoljeća do sredine 20. stoljeća. Prema nekim posrednim izvorima ovo pjevanje možemo (uvjetno) pratiti do u 18. stoljeće. Zapisi dopunjuju snimljenu građu ali većim dijelom odgovaraju i glazbenim odlikama kasnije zabilježene građe.

Autorica stavlja težište na izvore i glazbene osobine glagoljaškog pjevanja u Novom Vinodolskom. Ono se uklapa i u neka opća obilježja svjetovne folklorne glazbe šireg područja, a pokazuje i srodnosti s pučkim crkvenim pjevanjem u susjednim mjestima (dvoglasno pjevanje u paralelnim tercama sa završecima u unisonu, temperirani tonski odnosi ili odnosi bliski temperiranima, slobodni *rubato* ritam premda ima primjera sa čvršćim ritmom kao i s čvrstim *giusto* ritmom, forme povezane sa strukturom i funkcijom teksta). Namjera je ovoga članka pokazati povezanost tradicije glagoljaškog pjevanja s ostalim segmentima glazbene prakse u Novom Vinodolskom, te s notnim materijalima koji su bili u upotrebi i u crkvi i u školskoj praksi, ili u građanskom muziciranju. Naznačena je i moguća povezanost glagoljaškog pjevanja s najpoznatijim pjesmaricama od 17. stoljeća nadalje.